Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	25Co/161/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2111200452
Dátum vydania rozhodnutia:	29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martina Valentová
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2020:2111200452.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobkyne: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa J., Z. D. XX/X, zastúpenej splnomocneným zástupcom: B. B., nar. XX.X.XXXX, adresa O., B. XX, Česká republika, proti žalovanému: Q. O., nar. X.XX.XXXX, adresa J., W. XX, zastúpenému advokátkou: JUDr. Albína Vágóová, so sídlom Dunajská Streda, Ružová 265, o zaplatenie 45.000 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 21.3.2019 č. k. 8C/3/2011-757, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd opätovne (rovnako ako jemu predchádzajúcim a tunajším súdom zrušeným rozsudkom z 25. novembra 2015) výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom II. rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v rozsahu 100% .

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 39, § 50, § 51, § 100 ods. 1 a 2 veta prvá, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, § 489, § 451 ods. 1, § 456, § 457, § 774 ods. 1, Občianskeho zákonníka, § 17 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, § 26 ods. 1 písm. k) zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch a právnych čakateľoch prokuratúry.

3. Vecne súd dôvodil tým, že žalobkyňa v konaní uplatňuje pohľadávku titulom bezdôvodného obohatenia, založeného na tvrdení, že svedkovi I. F. odovzdala spolu sumu 45.000,- Eur a to v polovici apríla 2010 sumu 12.000 Eur a dňa 9.6.2010 sumu 33.000,- Eur za účelom, že pôvodne žalovaný 1 JUDr. W. O. poskytne právne poradenstvo a právnu pomoc jej synovi v súvislosti s jeho trestnou činnosťou. Žalobkyňa tiež tvrdila, že suma 33.000,- Eur bola odovzdaná pôvodne žalovanému 2 Q. O., teraz už len žalovaný za jej prítomnosti, ktorý ju následne spolu so svedkom I. F. odovzdali JUDr. W. O.. Sumu 12.000,- Eur podľa jej vyjadrenia odovzdala svedkovi I. F., ktorý ju spolu so žalovaným odovzdali JUDr. W. O.. Žalovaný ako aj JUDr. W. O. všetky tvrdenia žalobkyne popreli.

4. Prvoinštančný súd tiež poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 20.8.2013 č. k. 8C/3/2011-258 súd prvej inštancie žalobu zamietol. Voči rozhodnutiu podala včas odvolanie žalobkyňa. Odvolací súd uznesením zo dňa 28.7.2014 č. k. 25Co/94/2013-312 predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil, pričom uložil súdu prvej inštancie po starostlivom prihliadnutí na všetky skutočnosti,

ktoré vyšli v konaní najavo, po vyhodnotení všetkých dôkazov, po vysporiadaní sa s námietkami predostretými v konaní, po prípadnom doplnení dokazovania, predovšetkým zamerať sa na zistenie okolnosti vzniku žalobkyňou predložených potvrdení, ktoré mali preukazovať odovzdanie peňazí I. F. a mali byť ním vystavené a to za prítomnosti svedkov, ako aj na zistenie ich pravosti a či sú skutočne opatrené podpisom svedka, ako aj po oboznámením sa so znaleckým posudkom z trestnej veci Prezídia policajného zboru, Úrad boja proti korupcii ČVS: PPZ-20/BPK-Z-2011, vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s § 157 ods. 2 OSP odôvodniť.

5. V priebehu konania súd prvej inštancie uznesením č. k. 8C/3/2011-377 zo dňa 30.6.2015, právoplatným dňa 7.10.2016, konanie voči pôvodnému žalovanému 1, t.j. JUDr. W. O. zastavil v dôsledku späťvzatia žaloby žalobkyňou voči nemu. Žalovaným zostal už len Q. O. ako pôvodný žalovaný 2.

6. Prvoinštančný súd následne argumentoval tým, že: „V konaní bolo sporným, či došlo k odovzdaniu peňazí žalovanému 2 prostredníctvom svedka TG a následne žalovanému 1, čo bolo základnou a najpodstatnejšou spornou skutočnosťou. Sporným bolo aj prípadné premlčanie nároku, ak by bol daný.“

7. Podľa súd prvej inštancie ďalej: „Tak ako uviedol odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, s ktorého právnym názorom sa súd prvej inštancie plne stotožňuje, a dovolí si ho odcitovať: „O plnenie bez právneho dôvodu ide vtedy, ak právny dôvod na plnenie od samého začiatku neexistoval. Neexistencia právneho dôvodu od začiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť a zároveň právo na poskytnuté plnenie. Tu potom prichádza do úvahy ako plnenie poskytnuté omylom tomu, kto nebol veriteľom, tak aj plnenie poskytnuté v presvedčení že ním je plnený dlh, i keď žiaden neexistoval. Podstatné je, že ten kto plnil, si nebol vedomý toho, že nie je povinný plniť, alebo že plní tomu, kto nie je oprávnený toto plnenie prijať. K bezdôvodnému obohateniu dochádza v okamžiku, kedy ten kto sa obohatil prijal plnenie. Ak došlo na úkor jedného subjektu k obohateniu druhého bez právom uznaného dôvodu, vzniká medzi nimi záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia. To znamená, že pokiaľ aj žalobkyňa tvrdí, že právnym dôvodom plnenia žalovanému 1 bol jeho prísľub poskytnúť jej synovi právnu službu, tento ako prokurátor jej nemohol služby právnej pomoci poskytnúť, keďže mu to ust. § 26 ods. 1 písm. k) zák. č. 154/2001 Z.z. výslovne zakazovalo, citovaného súdom prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, avšak súd žiadne závery z neho nevyvodil. Z uvedeného potom vyplýva, že ak by žalobkyňa v konaní preukázala poskytnutie plnenia žalovanému 1 titulom dohody o poskytovaní právnej pomoci, došlo by k prijatiu takéhoto plnenia žalovaným 1 bez právom uznaného dôvodu a medzi účastníkmi tak k vzniku záväzkového právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenie (plnením bez právneho dôvodu).“ To znamená, že ak by žalobkyňa preukázala tvrdené skutočnosti, jej žaloba by bola dôvodná, a to či už voči žalovanému 1 (v prípade ak by bolo preukázané, že prostriedky boli mu odovzdané) alebo žalovanému 2 (ak by bolo preukázané, že prijal prostriedky a tieto ďalej neodovzdal, resp. postačilo by, aby bolo preukázané, že peňažné prostriedky prijal). Súd uvádza (rovnako ako odvolací súd), že povinnosť vydať plnenie získané bez právneho dôvodu vzniká podľa zákona tomu, kto ho získal. Pričom tým, kto plnenie získal ale ten, komu bolo bez právneho dôvodu plnené. Osoba povinná vydať plnenie získané bez právneho dôvodu je teda adresát tohto plnenia. V danom prípade podľa tvrdenia žalobkyne potom žalovaný, ktorému mali byť peniaze určené, keďže žalovaný 2 mal len sprostredkovať odovzdanie peňazí žalovanému 1. Ak by následne od adresáta nadobudla predmet plnenia tretia osoba, povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie na ňu s predmetom bezdôvodného obohatenia neprechádza, lebo zodpovednostný záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniká podľa zákona len medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, a tým, na ktorého úkor bezdôvodné obohatenie vzniklo; tým však nie je vylúčené, domôcť sa voči žalovanému 2 vydania predmetu bezdôvodného obohatenia žalobou z titulu toho, že tento by si prostriedky ponechal a neodovzdal by ich žalovanému 1. Z uvádzaného súd prvej inštancie vychádzal pri posúdení žaloby a jej dôvodnosti. Súd by teda vec posúdil podľa § 451 ods. 1 OZ a nasl. (viď ods. 40 až 42 odôvodnenia), keďže samotný úkon dohody o poskytnutí právnych služieb ako zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným 1 v prospech IŠ za súčinnosti sprostredkovateľov žalovaného 2 a svedka TG, t.j. zmluvy v prospech tretieho podľa § 50 OZ (IŠ vzhľadom na tvrdenia žalobkyne jednoznačne prejavil konkludentný súhlas s touto zmluvou) pričom, ako bolo uvedené vyššie žalovaný 2 a svedok TG boli svojou povahou sprostredkovatelia, aj keď podľa nepomenovanej zmluvy (viď § 51 OZ), nakoľko chýba podstatný pojmový znak, a to odplata, ktorá nebola tvrdená, ani dohodnutá za činnosť sprostredkovateľov. Uvedené by bolo právnym posúdením veci v prípade, ak by bolo preukázané, že skutočne došlo k odovzdaniu prostriedkov žalobkyňou pri prvej sume 12.000,- eur svedkovi TG, ktorý ich spolu so žalovaným 2 mal odovzdať žalovanému 1, ako

aj druhá suma 33.000,- eur, ktorá mala byť už priamo odovzdaná žalobkyňou za prítomnosti svedka TG žalovanému 1, ktorý mal následne spolu so svedkom TG prostriedky zaniesť žalovanému 1 domov. Všetky uvedené skutočnosti boli v konaní prezentované v rovine tvrdení, ktoré však neboli v konaní preukázané. Súd konštatuje, že žalobkyňa opakovane tvrdila uvedené skutočnosti, hoc vo vzájomnom rozpore - menila osoby prítomné pri jednotlivých momentoch, resp. raz ich uviedla a raz nie, kedy napríklad žalovaný 2 od počiatku v žalobe uvedený vôbec nebol, pričom však následne žalobkyňa tvrdila, že sa o žalovanom dozvedela so spisu orgánov činných v trestnom konaní, pričom následne už uvádzala, že o ňom vedela od počiatku, avšak ho nechcela uvádzať z rodinných dôvodov - je vzdialeným príbuzným. Tu súd musí konštatovať hrubé rozpory v tvrdeniach žalobkyne, ktoré však s ohľadom na pôvodne tvrdenú situáciu by boli možné vyhodnotiť ako dôveryhodné, keby k nim však pristúpila ďalšia okolnosť, ktorá by ich preukazovala. Uvedená okolnosť však v konaní nenastala, keďže žalovaný 1 aj 2 popierali akékoľvek tvrdenia žalobkyne a označovali ich za klamlivé. Rovnako svedok TG poprel všetky žalobkyňou tvrdené skutočnosti, a ani z predložených listín nebolo možné prijať ten záver, že skutkové tvrdenia žalobkyne sú preukázané. Tu súd konštatuje, že žalobkyňa síce predložila viacero potvrdení (zo dňa 15.11.2009, zo dňa 12.07.2010 a dňa 22.07.2010), pri ktorom žalobkyňa napr. pri potvrdení zo dňa 22.07.2010 prehlásila, že ho vystavil v prítomnosti svedkov, avšak následne pri výsluchu uviedla, že ho pripravila spoločne so zástupcom a svedok TG ho podpísal dodatočne. K uvedenej zmene skutkových tvrdení žalobkyňou došlo potom, ako svedok TG uviedol a (v konaní uvedené bolo aj preukázané), že v rozhodnom čase datovania potvrdenia dňa 22.07.2010 sa nachádzal spolu s partnerkou na dovolenke v Tunisku. Svedok TG poprel skutočnosť, že mu žalobkyňa odovzdala sumu 12 000 eur, ktorú on mal následne so žalovaným 2 odovzdať žalovanému 1. Zároveň poprel, že bol pri tom, kedy žalobkyňa odovzdala žalovanému 2 sumu 33 000 eur pre žalovaného 1. Taktiež poprel, že spolu s IŠ boli viackrát za žalovaným 1 žiadať vrátenie sumy 45 000 eur. Svedok I. F. rovnako ako to tvrdil vo svedeckým výpovediach ako svedok v rámci trestného konania vo veci vedenej pod ČVS: PPZ-20/BPK-Z-2011 aj vo tejto veci uviedol, že nepodpísal potvrdenie o prevzatí peňazí zo dňa 22. 7. 2010. Súd k odovzdanej sume 12.000,- eur konštatuje, že tu dokonca žalobkyňa podľa vlastných vyjadrení nebola ani svedkom odovzdania žalovanému 2, prítomná bola podľa vlastných tvrdení až pri odovzdaní druhej sumy 33.000,- eur. Predložené potvrdenia by mohli navodiť dojem dôvodnosti, avšak vzhľadom na popretie pravosti ich obsahu svedkom, ako aj k preukázanej skutočnosti, že zástupca žalobcu si zabezpečil čisté listy papiera s podpismi svedka TG (ktorý uvedené opakovane tvrdil, súčasne popierajúc, že by listiny daného obsahu podpísal, avšak pripustiac, že podpis môže byť jeho. Tu vstupuje do posúdenia druhá rovina, a to že žalovaný (ako aj svedok) namietali pravosť predložených potvrdení, čo do obsahu, keďže svedok TG tvrdil, že dokumenty uvedeného obsahu nepodpísal a poskytol zástupcovi žalobkyne čisté listy papiera so svojimi podpismi na spodnom pravom okraji. Žalobkyňa prostredníctvom svojho zástupcu tvrdila, že uvedené čisté podpísané hárky použil zástupca v trestných veciach svedka. Žalobkyňa napriek trom výzvam zo strany súdu (mala priestor jeden rok) ani raz sa nepokúsila zabezpečiť tvrdené listiny, resp. označiť konkrétne spisy a podania, kde by sa mali nachádzať. Všeobecné tvrdenia žalobkyne (jej zástupcu), že sa nachádzajú v spisoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Krajského súdu v Trnave a Okresného súdu bez bližšej identifikácie konkrétneho spisu, sú nevykonateľným dôkazom, nakoľko nemožno žiadať, aby súd preskúmal všetky spisy za účelom zabezpečenia dôkazov v prospech žalobkyne. Súd k znaleckému posudku č. 33/2011 (viď ods. 24), kde z obsahu znaleckého posudku je zrejmé, že podpis síce patrí svedkovi TG, avšak tento je naskenovaný a vytlačený, a teda nejde o dôkaz výpovednej hodnoty, ktorý by potvrdzoval tvrdenia žalobkyne, nakoľko všetky listinné dôkazy s podpisom svedka TG boli spochybnené, čo do ich pravosti, kedy svedok popieral ich vedomé podpísanie, pričom žalobkyňa predložila len dva originály listín, ktoré obsahujú podpis svedka, avšak nebolo bez pochybností preukázané, že neboli dodatočne vyhotovené k podpisom svedka. Súd tiež uvádza, že posúdil výpoveď svedka TG v tomto konaní ako aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ako dôveryhodnú s ohľadom na všetky okolnosti, jeho súčinnosť (predložil doklady navrhnuté žalovaným), pričom jeho výpoveď bola v základných bodoch rovnaká, kdežto žalobkyňa menila skutkové tvrdenia podľa vývoja sporu. Súd tiež uvádza, že svedok TG pri prvotnom odmietnutí výpovede (na pojednávaní v roku 2017) pôsobil tak, že má obavy zo syna žalobkyne IŠ a ostatnej verejnosti, avšak po poučení súdom (že už raz vypovedal a nemôže odmietnuť výpoveď), vypovedal zásadne zhodne, ako v roku 2015. Žalobkyňa napriek tvrdenej existencii, nepreukázala teda reálnu existenciu ostatných tvrdených dokladov s podpisom svedka TG, a teda neuniesla v tejto časti dôkazné bremeno a súd na základe uvedené vyhodnotil ako dôveryhodnú výpoveď svedka, ktorý súčasne na výzvu predložil aj listiny, ktorými bolo preukázané, že zástupca žalobkyne žiadal od svedka podpísané čisté listy papiera, avšak v konaní nepreukázali, kde originály použil. K uvedenej skutočnosti pristúpila ďalšia závažná okolnosť, a to skutočnosť, že žalobkyňa nepreukázala, že by vôbec mala prostriedky na poskytnutie takejto sumy,

hoc tvrdila, že prostriedky mala s predaja haly v sume 28.214,83 eur, pričom však podľa vlastných slov (bolo aj preukázané) uhradila kauciu v sume 17.000,- eur a ešte mala poskytnúť prostriedky v sume 45.000,- eur, pričom celú sumu mala doma. Napriek opakovaným návrhom zo strany žalovaného na preukázanie, či disponovala uvedenými prostriedkami (žalovaný uvedené popieral), žalobkyňa uvedené odmietla a v konaní nepreukázala, že by skutočne niekedy disponovala sumou 62.000,- eur(45.000,- eur a 17.000,- eur) a aj uvedená skutočnosť zotrvala v rovine tvrdenia. Žalobkyňa nepredložila potvrdenie z banky, prípadne iný doklad, ktorý by svedčil, že mala reálne k dispozícii sumu 62.000,- eur. Súd uvádza, že Civilné sporové konanie je v súčasnosti ovládané zásadou návrhov dôkazov sporovými stranami a súd môže vykonať iné dôkazy len výnimočne. V tomto prípade súd vykonal dokazovanie v rozsahu, akom to požadoval Krajský súd v Trnave vo svojom zrušujúcom rozhodnutí. Súd má za to, že zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie (NS SR sp. zn. 6 M Cdo 17/2010). Súd sa ďalej zaoberal datovaním jednotlivých listín, prvá v poradí vyhotovená dňa 21.11.2009 (v konaní predložená až v odvolacom konaní), druhá dňa 12.07.2010 a tretia 22.07.2010. Súd uvádza, že prvá bola predložená listina datovaná dňom 22.07.2010, následne po zistení, že svedok TG bol na dovolenke bola predložená druhá listina z 12.07.2010 a zmenené skutkové tvrdenia žalobkyne, keďže predtým tvrdila, že dňa 20.07.2010 navštívil jej syn so svedkom TG žalovaného 1 u neho v W., čo však nebolo technicky možné, nakoľko svedok TG bol preukázateľne na dovolenke v Tunisku. Súd tiež uvádza, že vyhotovenie prvej listiny spadá do obdobia po prepustení zástupcu žalobkyne z väzby (viď listina a vyjadrenie zástupcu na pojednávaní dňa 21.03.2019). Z výpovede žalobkyne plynie, že jej zástupca bol pri vyhotovení každej listiny prítomný, súčasne že pri vyhotovení boli aj tretie osoby, pričom žalobkyňa vedela o týchto osobách, ktorých počet menila, ale v konaní ich nenavrhla vypočuť (p. X. G., p. X. G.). Tu súd sa pristavil pri ďalšej závažnej okolnosti, a to skutočnosti, že od prepustenia z väzby spolupracoval na tomto prípade zástupca žalobkyne (čo sám tvrdil), pričom z obsahu súdneho spisu plynie, že zástupca žalobkyne hoc nemá právne vzdelanie, má pomerne obšírne praktické vedomosti z trestného práva. Rovnako aj osoba označená žalujúcou stranou - X. G., má byť podľa žalobkyne príslušník Prezídia Policajného zboru, čo nebolo v konaní spochybnené, avšak v takom prípade má súd za to, že taktiež ide o osobu znalú problematiky trestného práva. Tu nastáva moment, kedy dve osoby, ktoré sú znalé trestného práva účastné pri vyhotovovaní (podpisovaní) listín a rozhodovaní o ďalšom podpise nezvolia prostriedky, ktoré by boli ako dôkazy silnejšie pre účely tohto konania, hoc možno pre účely trestného konania by tieto prostriedky boli dôkazmi nezákonnými. Avšak takéto dôkazné prostriedky neboli prezentované, ani navrhnuté v tomto konaní, a tak všetky žalobkyňou tvrdené skutočnosti zostali len v rovine nepreukázaných tvrdení, kedy žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a žaloba v takom prípade po vyhodnotení dokazovania musela byť zamietnutá, nakoľko listinné dôkazy svedčiace v prospech žalobkyne boli spochybnené, čo do pravosti a svedecká výpoveď syna žalobkyne je v časti nepoužiteľná (nebol priamym svedkom, skutočnosti, ktoré vie od žalobkyne, nakoľko v čase údajného odovzdania peňazí bol vo väzbe) a vo zvyšku je výpoveď nedôveryhodná, nakoľko je blízkou osobou žalobkyne a sama žalobkyňa časť skutkových okolností (činnosti svedka IŠ) zaradila do momentu, kedy ich mal vykonať s TG (dňa 20.07.2010), s ktorým ich však reálne vykonať nemohol, lebo tento bol na dovolenke v Tunisku. Rovnako tak muselo byť súdom konštatované, že akékoľvek odovzdanie peňažných prostriedkov žalobkyňou žalovanému 2, resp. svedkovi TG zostalo len v rovine nepreukázaných tvrdení, pričom k tvrdeniam žalobkyne nepristúpila žiadna ďalšia preukázaná skutočnosť, a to ani tá o dostatku peňažných prostriedkov, ktorý žalobkyňa demonštrovala v žalobnom návrhu, ale keď mala pristúpiť k uvedenému preukázaniu tak, reálne uvedené nevykonala a zostala procesne nečinná. Súd má súčasné za to, že v tejto časti absentovali aj skutkové tvrdenia, nakoľko žalobkyňa uviedla, že uhradila popri výstavbe domu, ešte sumu 62000,- eur (17.000,- eur bolo bankovým prevodom), pričom podstatnú časť prostriedkov mala držať žalobkyňa v hotovosti, čo však nepreukázala. Súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, kde odvolací súd sám vyjadril záver: „v prípade že navrhovateľka v konaní preukáže poskytnutie plnenia odporcovi 1 titulom dohody o poskytovaní právnej pomoci,“. Všetky vyššie uvedené skutočnosti viedli súd k tomu, že žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by boli odovzdané prostriedky žalovanému 2, a teda nebolo preukázané, že by vzniklo bezdôvodné obohatenie na jeho strany, ktoré by odôvodňovalo ho zaviazať na zaplatenie žalovanej sumy. Súd tiež uvádza, že v záverečnej reči zástupca žalobkyne vyjadril hlboké presvedčenie o pravdivosti tvrdení žalobkyne, ako aj obsahu predložených listín. Súd musí konštatovať, že v prípade ak by sa preukázali ako pravdivé všetky tvrdenia žalobkyne, ako aj pravosť listín, tak súd by voči žalovanému 2 žalobu zamietol, nakoľko

tento by nebol osobou, ktorému bezdôvodné obohatenie vzniklo, ale bol by ňou žalovaný 1, ktorý by bol prijímateľom plnenia, čo ostatne vyjadril vo svojich záveroch aj Krajský súd v Trnave, tj. žaloba by bola zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 2, ktorý by nebol prijímateľom prostriedkov, ale len sprostredkovateľom dohody žalobkyne a žalovaného 1., čo ho však nezaväzuje na plnenie titulom bezdôvodného obohatenia."

8. Prvoinštančný súd tiež uviedol, že: „V konaní súd v určitom momente posudzoval (uviedol stranám), či v danom prípade nejde o nárok na náhradu škody. Súd musí konštatovať, že v tomto prípade by nemohlo ísť o nárok na náhradu škody, nakoľko by šlo o bezdôvodné obohatenie (viď odôvodnenie v predchádzajúcom odseku), pričom však súčasne aj keby malo ísť o náhradu škody, tak súd by musel nevyhnutne konštatovať, že vznik škody nebol preukázaný (rovnako ako vznik bezdôvodného obohatenia - t.j. odovzdanie prostriedkov), a teda nemohlo by prísť k vyhoveniu žalobe. Súčasne by nebol preukázaný príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi konaním žalovaného 2 a vznikom škody, ale keďže nebolo vôbec preukázané, že by prostriedky boli poskytnuté (prípadný vznik škody), uvedené by bolo z tohto pohľadu nadbytočné. Ale ako súd uviedol vyššie nejednalo by sa v tomto prípade o škodu, ale o bezdôvodné obohatenie."

9. Súd prvej inštancie k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného 2. v závere konštatuje, že: „Prostriedky boli poskytnuté 15.04.2009 a 09.06.2009, pričom od uvedeného času sa počíta premlčacia doba, ktorá je ako objektívna pri bezdôvodnom obohatení trojročná (pri úmyselnom 10 ročná) a začala plynúť od momentu odovzdania prostriedkov, a uplynula by 15.04.2012, resp. pri druhej platbe 09.06.2012. Subjektívna lehota plynie od momentu kedy sa o bezdôvodnom obohatení dotknutý dozvedel, a kto zaň zodpovedá, pričom najneskôr by uplynula spolu s lehotou objektívnou. Súd konštatuje, že v tomto prípade sa možno stotožniť s argumentáciou žalobkyne, že sa dozvedela o tom, že žalovaný 2 zodpovedá od momentu doručenia vyjadrenia pôvodne žalovaného 1, ktorý poprel, že by mu boli niekedy nejaké prostriedky poskytnuté. Teda žaloba bola podaná v rámci objektívnej lehoty trov rokov, ako aj v rámci subjektívnej lehoty pred jej uplynutím, a teda žaloba voči žalovanému bola podaná včas. Námietka premlčania by teda nebola dôvodná, nakoľko však žaloba bola zamietnutá pre nepreukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia, tak posudzovanie námietky premlčania nemá pre posúdenie nároku zásadnejší význam a súd ho pre strany uviedol, pre jasnosť veci. Posudzovanie 10 ročnej lehoty, taktiež nemalo právny význam, keď žaloba bola podaná v základnej objektívnej lehote včas."

10. Z napadnutého rozsudku vyplýva i to, že: „Žalobkyňa navrhla vypočutie žalovaného 2 a svedka TG na detektore lži ministerstva vnútra. Súd tento dôkaz nepripustil vzhľadom na súdna prax, ktorá prakticky tento dôkazný prostriedok nevyužíva. Vyšetrením na detektore lži je možné samozrejme overiť pravdovravnosť účastníka konania, ak s tým vysloví súhlas. Otázky na overenie pravdovravnosti výpovede účastníka, by však nemali v žiadnom prípade (aspoň súčasná právna úprava to nedovoľuje) úzko súvisieť s konaním, v ktorom sa vidí trestný čin, a už vôbec by nemali byť sugestívne alebo kapciózne, aby nebolo porušené právo osoby podľa § 91 ods. 1 Trestného poriadku (k výpovedi alebo k priznaniu osoba nemôže byť nútená)."

11. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že nárok na ich náhradu má v rozsahu 100% žalovaný ako strana plne úspešná v konaní. Súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie trov, nakoľko podľa vlastného vyjadrenia žalobkyňa má dostatok prostriedkov. Vec bola síce pomerne skutkovo náročná, ale na druhej strane žalobkyňa mala od počiatku odbornú pomoc v podobe zastúpenia, hoc zástupca do konania pristúpil neskôr, avšak vzhľadom na štylistiku a obsah podaní, ako aj skutočností zistených v priebehu konania mal súd preukázané, že zástupca poskytoval žalobkyni služby už pre podaním žaloby (vystavovanie potvrdení, postup pri podávaní žaloby a jej doplnení). Všetky uvedené skutočnosti viedli súd k tomu, že priznal žalovanému plnú náhradu trov konania.

12. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu. Svoje odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. e), f), g) a h) CSP. V odvolaní namietala, že sudca nezistil skutočný a skutkový stav, a to preto, že bol manipulovaný inými sudcami Okresného súdu Trnava a Okresnou prokuratúrou v Trnave, ktorá nemá záujem na nejakom spochybnení svojho člena. V odvolaní uviedla, že B. B. - jej splnomocnený zástupca, bol priamy svedok a účastník udalostí, ktoré súvisia s predmetom žaloby. V odvolaní splnomocnený zástupca ako tvrdený

svedok udalostí vo vlastnom mene uvádza údaje, ktoré doteraz ako splnomocnený zástupca žalobkyne v konaní netvrdil, pretože ako svedok nebol vypočúvaný, hoci o to žiadal. Okrem iného poukázal na to, že v čase, keď bol v súdnej väzbe, sa dňa 11.1.2009 v cele objavil H. B. z J., ktorý mu povedal, že bol podvedený a oklamaný a jeho matka (v tomto konaní žalobkyni) vydala I. F. sumu 45.000,- Eur pre JUDr. W. O.. Následne sa dohodol s H. B., že dňa 21.11.2009 sa zastaví u jeho matky (žalobkyni), ktorá zabezpečí prítomnosť I. F. za účelom, že podpíše potvrdenie o prevzatí peňazí, čo I. F. učinil. Prítomní pri tomto potvrdení bol vtedajší príslušník vojenskej polície ppl. X. G. a jeho priateľka X. Q., ktorá je jeho dcéra. Osobné údaje oboch svedkov podpísania Potvrdenia od I. F. spolu s ich písomným prehlásením pripája ako prílohu odvolania.

13. Žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu ďalej v odvolaní uviedla, že: „...je nesporné, že I. F. dňa 21. novembra 2009 podpísal slobodne pri plnom právnom vedomí potvrdenie o prevzatí peňazí vo výške 45.000 Eur, ktoré podľa tohto potvrdenia odovzdal odporcovi Q. O.. V potvrdení sa uvádza, že "aby ich Q. O. dal prokurátorovi JUD. Stanislavovi Bohunickému", teda aby ich dal! Či ich dal je otázne a sudca sa nikdy nepokúsil o priamu konfrontáciu medzi O. a F., ani o konfrontáciu medzi F. a navrhovateľkou. Na predposlednom pojednávaní síce sudca sa "vyhrážal" že bez varovania I. F. dá i predviesť policajtom, ale to nevykonal. Z hľadiska dôkazu od I. F. zo dňa 21. novembra 2009 vyplýva, že peňažné prostriedky odovzdal podľa tohto potvrdenia Stanislavovi Bohunickému, teda mal mu ich odovzdať Q. O., bývalý príslušník väzenskej a justičnej stráže MS SR, resp. ZNV. Teda v každom prípade ich odovzdal Q. O., ktorý ak teda ich nedal ďalej Stanislavovi Bohunickému, tak si ich ponechal a získal tým nedovolené obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Špekulácia sudcu Jozefa Šuleka v tom, ako vyvliecť O. zo žaloby na vydanie nedovoleného obohatenia s tým, že ak sa teda preukáže odovzdanie peňazí Stanislavovi Bohunickému, tak by žalobu zamietol, pretože sa teda v prípade odovzdania peňazí Bohunickému neobohatil odporca Q. O.. Ostatne pri preberaní sumy 33.000,- Eur bola osobne prítomná navrhovateľka a niet pochýb o tom, že O. tieto peniaze prebral.“. Q. O. sa tak elegantne a so súhlasom súdu vyhol konfrontácie s ňou. Po prepustení H. B. na kauciu 17.000,- Eur zložených ňou na účet súdu I. F. okamžite a opakovane s H. B. kontaktovali JUDr. Stanislava Bohunického jednak v Seredi a potom aj na pracovisku OP Trnava. Po tom, čo povedala advokátke JUDr. D., že dala peniaze pre Bohunického, ho táto označila za podvodníka a odporučila im, nech si peniaze pýtajú späť, o čo sa snažil H. B. spolu s I. F..

14. V ďalšom odvolateľka konkretizovala podania, na ktoré boli použité všetky vopred dané podpisy F. odovzdané jej splnomocnenému zástupcovi. Sú to podania na: Najvyšší súd Slovenskej republiky so žiadosťou o stanovenie množstva účinnej látky THC v konopí rodu Cannabis, Podnet Ministrovi spravodlivosti SR na podanie dovolania vo veci väzby a urgencia podnetu, Podnet na Ústavný súd Slovenskej republiky a urgencia, Podanie sťažnosti Krajský súd v Trnave voči predĺženiu väzby. Ide celkom o 6 zaslaných podpisov, , ich kópie pridáva ako dôkaz.

15. Žalobkyňa v závere zhrnula, že zistený skutkový stav neobstojí, nakoľko sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené. Za tieto považuje dodanie písomného svedectva X. Q. a Ing. X. G., svedkov podpisu o prevzatí peňazí I. F. dňa 21.11.2009, svedectvo A. Z. z cely č. 115 o komunikácii H. B. v otázke jeho prepustenia za „poplatok“ okresnému prokurátorovi; záznam z telekomunikačnej prevádzky medzi Q. O., Stanislavom Bohunickým a I. F. v mesiaci júl a august 2010; potvrdenie o predaji nehnuteľností rodiny žalobkyne; čísla bankoviek v hodnote 200,- Eur vydaných I. F. a potom sa objavených v obchodnej sieti (Sereď, Trnava); podanie na NS SR; podanie na MS SR a urgencia; podnet na Ústavný súd SR a urgencia; podanie na Krajský súd v Trnave a odvolací súd žiada, aby sám zopakoval dokazovanie, vrátane dôkazov predložených odvolaciemu súdu, podľa § 384 ods. 2 CSP. Tiež navrhuje, aby vykonal súdnu konfrontáciu medzi Q. O. a A. B. a medzi I. F. a A. B. a až potom sám rozhodol o podanom odvolaní.

16. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalobkyne sa písomne nevyjadril.

17. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Súd prvej inštancie rozhodujúc napadnutým rozsudkom, ako i odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupovali na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e), f) g) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je dôvodné ako vecne správny v zmysle § 387 CSP potvrdiť.

19. Podľa § 380 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. (ods. 1) Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. (ods. 2)

20. Odvolateľ v odvolacích dôvodoch vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t .j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli zakladať odvolacie dôvody podľa § 365 CSP, odvolací súd v rámci prieskumu prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd tak môže prihliadať len na tie dôvody, ktoré vyplývajú z podaného odvolania a v odvolacom konaní zároveň vyšli najavo. Výnimkou sú len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, ktoré v danom prípade zistené neboli.

21. Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie, s poukazom na konštatované v predchádzajúcom odseku, odvolací súd poukazuje na primárnu zodpovednosť žalobkyne za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (cit. § 380 ods. 1 CSP).

22. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, je s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody žalobkyne a na odôvodnenie preskúmavaného rozsudku posúdiť správnosť postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne správnosť jeho záverov vo veci samej o nároku žalobkyne voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právom uznaného dôvodu.

23. Odvolací súd ako prvoradé zdôrazňuje, že základom pre sporového konanie je formulácia petitu žaloby, ktorým žalobca požaduje ochranu jeho práv. Je výlučne na ňom, aby na účely úspešného uplatnenia žalovaného nároku prezentoval konzistentné skutkové tvrdenia, ktoré zároveň podporí sumárom príslušných dôkazov. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP <Z.>). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku sporu, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávaní. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP <Z.>). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou, v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

24. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo, musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu.

25. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje § 366 CSP <Z.>). V civilnom procese sa

uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetnom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

26. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, zaručeným čl. 48 ods. 2 Ústavy SR znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatňovanie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená aj v § 160 ods. 1 CSP <Z.>, podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenie o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok v jednotlivých ustanoveniach s cieľom dosiahnuť špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nesplní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 ods. 1 CSP <Z.>, pretože daná regulácia upravuje len dôsledky nedostatkov vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu. Inak povedané, prvoinštančný súd nemohol pri existujúcich vecných nedostatkoch žaloby a pri nesplnení dôkaznej povinnosti, uvedené riešiť procesným poučením. Pokiaľ by súd poskytol takúto nenáležitú pomoc jednej procesnej strane, potom by fakticky mohol neprimerane odoprieť spravodlivý proces strane vystupujúcej v opačnom procesnom postavení, čo je neprípustné, navyše obe procesné strany sú od začiatku konania právne zastúpené.

27. Vychádzajúc z uvedeného v predchádzajúcich odsekov (ods. 26 až 29), odvolací súd za rozhodujúci v danej veci považuje právny záver prvoinštančného súdu o nepreukázaní, že medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol právny vzťah z bezdôvodného obohatenia, s ktorým právnym záverom sa v celom rozsahu stotožňuje a zdieľa tým v uvedenom i odôvodnenie napadnutého rozsudku (ods. 55).

28. Zhrňujúc do jednej vety, podľa odvolacieho súd žalobkyňa v spore nepreukázala získanie bezdôvodného obohatenia žalovaným na jej úkor vo výške 45.000,- Eur, vznik tomu zodpovedajúcej majetkovej ujmy na jej strane, ako i príčinnú súvislosť medzi získaním tohto bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy u nej.

29. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty žalobkyne nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od tohto záveru, vychádzajúceho zo zistení súdu prvej inštancie, na ktorých tento súd postavil totožný kľúčový záver odchýliť a nemôže preto dať v rozhodnom za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia o uvedenom nároku uvádza nasledovné:

30. Ako prvé žalobkyňa namietala, že jej splnomocnený zástupca Vladimír Václaviak bol priamym svedkom a účastníkom udalostí, ktoré súvisia s predmetom žaloby, a napriek návrhu v konaní nebol ako svedok vypočutý, preto považovala za potrebné tieto skutočnosti popísať prostredníctvom svojho zástupcu priamo v odvolaní.

31. I keď zákon nevylučuje vykonať dôkaz svedeckou výpoveďou osoby, ktorá je zároveň i splnomocneným zástupcom strany v spore (má sa tým na mysli zástupca fyzická osoba, nie advokát), ako to žalobkyňa v danej veci žiadala, je si potrebné zároveň uvedomiť, že vyhodnotenie dôkazov z hľadiska pravdivosti predpokladá tiež posúdenie vierohodnosti dôkazom poskytovanej správy podľa druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona vykonáva. Povinnosťou súdu bolo preto najskôr vyhodnotiť, či vzhľadom na pomer navrhovaného svedka k žalobkyni a k veci (svedok je zástupcom strany v konaní), je takýto návrh akceptovateľný z hľadiska vierohodnosti výpovede takéhoto navrhovaného svedka s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k stranám sporu a k veci.

32. Ako už bolo vyššie uvedené, pri hodnotení dôkazov výpoveďou svedka musí súd prihliadnuť okrem iného najmä k tomu, aký má svedok vzťah k procesným stranám a k prejednávanej veci a na okolnosti, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností. Tieto aspekty majú osobitný význam v prípade, že svedok je zároveň zástupcom sporovej strany.

33. Dohodou o plnej moci (zastúpenie či splnomocnenie) medzi zastúpeným a zástupcom, ktorou sa splnomocnenec zaväzuje zastupovať splnomocniteľa v dohodnutom rozsahu, prípadne za dohodnutých podmienok, vzniká právny vzťah zastúpenia medzi zastúpeným a splnomocnencom. Všeobecne pritom platí, že splnomocnený zástupca je povinný chrániť a presadzovať práva a oprávnené záujmy zastúpeného a riadiť sa jeho pokynmi, i to, že je povinný využívať dôsledne všetky zákonné prostriedky a v ich rámci uplatniť v záujme zastúpeného všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné (§ 724 a nasl. Občianskeho zákonníka). Ak potom vypovedá takýto zástupca v konaní ako svedok, i keď je síce poučený o trestných následkoch krivej výpovede (§ 201 CSP), ale ani táto okolnosť nemení nič na tom, že zároveň trvajú jeho povinnosti zástupcu opísané v predchádzajúcej vete. Nemožno preto bez ďalšieho očakávať, že by zástupca vypovedal v neprospech zastúpeného. Z uvedeného vyplýva, že ak vypovedá zástupca strany, v tom istom konaní ako svedok o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s poskytovaním zastúpenia tejto strane sporu, je vierohodnosť jeho výpovede už z dôvodu existencie zmluvného vzťahu o zastúpení medzi žalobkyňou a jej zástupcom výrazne oslabená a súd pri zvážení vykonania takéhoto dôkazu musí na túto okolnosť prihliadať, spravidla takýto dôkaz z dôvodu hospodárnosti konania ani nevykoná, ako to bolo i v danom prípade, keďže by nemohol byť dôkazom rozhodujúcim.

34. Dokazovanie je časť súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03 <Z.>). Súd v konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP <Z.>), nie strany sporu.

35. Vychádzajúc z uvedených východísk preto nevykonanie dôkazu výsluchom zástupcu žalobkyne ako svedka nemohlo zmariť zistenie rozhodujúcich skutočností, rovnako ani porušiť právo na spravodlivý proces. Navyše vzhľadom na uvedené v ods. 36, by vykonanie takéhoto dôkazu bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

36. Žalobkyňa potom až v podanom odvolaní prostredníctvom splnomocneného zástupcu opisuje ďalšie nové okolnosti týkajúce sa odovzdávania finančných prostriedkov žalovanému (či už priamo alebo prostredníctvom iných osôb), ako sa mali stať za jeho osobnej prítomnosti (splnomocneného zástupcu Vladimíra Václaviaka), ktoré v v prvoinštančnom konaní uplatnené neboli.

37. V prvoinštančnom konaní nebol žalobkyňou uplatnený ani návrh na vypočutie svedka pplk. X. G., vtedajšieho príslušníka vojenskej polície, ktorý mal byť rovnako prítomný pri podpisovaní potvrdenia I. F. u žalobkyne dňa 21.11.2009,tiež jeho priateľky X. Q., ktorá má byť i dcérou splnomocneného zástupcu žalobkyne, s odôvodnením v odvolaní, že sa tak nestalo preto, lebo B. B. - splnomocnený zástupca žalobkyne nebol pred prvoinštančným súdom vypočutý ako svedok, i keď o to súd žiadal, svedka A. Z. o kumunikácii H. B. (syna žalobkyne) v otázke jeho prepustenia za „poplatok“ okresnému prokurátorovi.

38. V zmysle § 366 CSP pritom platí, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

39. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (novoty) je teda prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok písm. a) až d) citovaného ustanovenia. Žalovaná pritom netvrdila a ani odvolací súd nezistil, že by ktorákoľvek z podmienok v zmysle § 366 písm. a) až d) bola v danom prípade splnená. Poukázanie na ďalšie nové okolnosti týkajúce sa odovzdávania finančných prostriedkov žalobkyňou žalovanému (ods.

39), ako aj na nové dôkazy (ods. 40) sú pritom prostriedkom procesnej obrany v zmysle § 149 CSP. Žalobkyňou až v odvolaní uplatnené novoty sú preto ako odvolací dôvod neprípustné.

40. V kontexte uvedeného odvolací súd potom považuje za novotu tiež návrh žalobkyne z odvolania, ktorým žiada vykonať priamu konfrontáciu medzi žalovaným a svedkom F., ako aj konfrontáciu medzi žalobkyňou a svedkom F., vykonanie týchto konfrontácii žalobkyňa v prvoinštančnom konaní nenavrhla, nenavrhla tak ani v rámci výsluchu svedka F.. Navyše takýto návrh žalobkyňa bližšie nekonkretizuje. Z obsahu spisu vyplýva len návrh na konfrontáciu žalobkyne a žalovaného, navyše bez bližšej konkretizácie čo sa týmto návrhom sleduje. Nevykonanie tejto konfrontácie odvolateľka ale nenapáda, čím potom nevyhovenie návrhu na jej vykonanie prvoinštančným súdom nespravila predmetom prieskumu.

41. Novotou je aj špecifikácia listín, na ktorých sa má nachádzať podpis I. F. prvotne vystavený na šiestich čistých papieroch formátu A4 a takto odovzdaných splnomocnenému zástupcovi žalobkyne ešte pred dátumom vystavenia dotknutých potvrdení a ich údajnom podpísaní I. F., majúcich preukázať prevzatie žalovanej sumy od žalobkyne, resp. jej časti po zmene výpovede žalobkyne, ostatnú časť mal za jeho prítomnosti prevziať priamo žalovaný za jeho prítomnosti, inak súdu predložené len v kópiách. T.j. listín, na spísanie ktorých malo byť šesť čistých papierov s vlastnoručným podpisom I. F. použitých, čím malo byť vyvrátené tvrdenie svedka F., že práve na vyhotovenie predkladaných potvrdení len v kópiách mali byť tieto dopredu vystavené podpisy na čistých papieroch zneužité bez jeho vedomia. Identifikácia listín až v odvolaní s tým, že tieto listiny (podania) majú byť podľa odvolateľky v kópii pridané ako dôkaz, v skutočnosti súdu ale predložené neboli, čím potom len ich všeobecné označenie bez možnosti ich bližšej identifikácie pre účely ich žiadaného zabezpečenia samotným súdov v originály od ich adresátov je neurčitým návrhom na vykonanie dôkazu bez právnej relevancie, predstavuje tiež neprípustný odvolací dôvod.

42. Obdobne neprípustným odvolacím dôvodom ako novota je aj návrh na zabezpečenie záznamu z telekomunikačnej prevádzky medzi Q. O., Stanislavom Bohunickým a I. F. v mesiaci júl a august, potvrdenie o predaji nehnuteľností rodiny žalobkyne (majúce preukázať solventnosť žalobkyne v rozhodnom období), čísla bankoviek v hodnote 200,- eur vydaných I. F. a potom sa objavených v obchodnej sieti (navyše ide o neurčitý návrh, z ktorého nie je zrejmé čo a akým spôsobom má byť vykonané, a čo sa týmto návrhom sleduje).

43. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nie je úlohou civilného súdu snažiť sa z vlastnej iniciatívy hľadať v dôkazoch ako i v podaniach parciálne údaje na účely vyhovenia žalobe a vykonávať dokazovanie bez iniciatívy strany sporu, ktorej svedčí bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné. Treba totiž zdôrazniť, že v civilnom konaní platí zásada ukladajúca strane tvrdiacej istú skutočnosť, túto aj preukázať, inak sa vystavuje riziku neúspechu v konaní.

44. V danej veci je už potom nadbytočné zaoberať sa čímkoľvek ďalším.

45. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobkyne nespôsobilú ovplyvniť nepriznanie jej uplatneného nároku, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

46. V dôsledku uvedeného bolo potom nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, včítane závislého, osobitnými odvolacími dôvodmi nenapadnutého výroku o náhrade trov konania, s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

47. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

48. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

49. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. V tomto odvolacom konaní bol fakticky plne úspešný žalovaný a preto podľa citovaného ustanovenia mu vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalovanému. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon
pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).
Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).
Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).
Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).